

Η ΝΕΑ ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΚΟΥΡΔΩΝ ΟΙ ΔΙΑΡΚΕΙΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΕΣ ΤΟΥΣ

του Βαγγέλη Σακκάτου*

«Ένθα δη οι μεν Καρδούχοι εκλιπόντες τας οικίας έχοντες και γυναίκας και παιδιάς έφευγον επί τα όρη».

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ: ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΙΣ

(Πορεία των Ελλήνων δια των Καρδουχείων ορέων. 401-400 π.Χ.).

Από τότε φεύγουν «επί τα όρη».

Το Κουρδιστάν, αρχαία χώρα διαρκούς γεωγραφικής εθνογραφικής και ιστορικής συνέχειας, που ο αρχαίος ιστορικός ινδοευρωπαϊκός λαός της βρίσκεται σ' αυτήν, στη Μικρά Ασία και στη Μέση Ανατολή όσο και εμείς στη χερσόνησο του Αίμου, μετά την Αυτοκρατορία των Μήδων στην οποία έπαιξε ρόλο, βρέθηκε στη συνέχεια, πάντα ανάμεσα στους ανταγωνισμούς της Οθωμανικής και της Περσικής Αυτοκρατορίας και στους διαρκείς θρησκευτικούς πολέμους τους (Οθωμανοί και Κούρδοι Σουνίτες και Πέρσες Σιίτες), που συντέλεσαν ώστε, απ' το μεσαίωνα κι ύστερα, τα Κουρδικά πριγκιπάτα να μην μπορέσουνε ποτέ να ενωθούνε σε ενιαίο κράτος. Στη νεότερη εποχή, τα αυταρχικά και αντιδημοκρατικά κράτη που την περιβάλλουνε, Τουρκία, Ιράν, Ιράκ και Συρία, την έχουνε διαμελίσει και δεν έχει ακόμα κατορθώσει να πετύχει την εθνική και κοινωνική της αποκατάσταση.

Έτσι ο σημερινός Κουρδικός Λαός, παρά την πολύ ανεπτυγμένη εθνική και κοινωνική του συνείδηση, πέφτει διαρκώς θύμα των ιμπεριαλιστών, που εκμεταλλεύονται τους εθνικούς και κοινωνικούς πόθους του και κατά κανόνα τον πουλάνε, προδίδοντάς τον πάντα χυδαία και παραδίνοντάς τον «ως πρόβατο επί σφαγή», στα μαχαίρια των σφαγέων του, αυτών που έχουνε διαμελίσει και κατέχουνε τη χώρα του.

Οι γενοκτονίες των Κούρδων είναι πολλές, κυρίως στην Τουρκία, αλλά και στις άλλες κατέχουσες το Κουρδιστάν χώρες και ακολούθησαν ως σκληρές καταστολές των εξεγέρσεών τους.

Θα αναφερθούμε στις κυριότερες νεότερες εξεγέρσεις και καταστολές, ως ιστορική υπενθύμιση και θα έλθουμε στα σημερινά.

Ο γράφων ασχολείται με τους Κούρδους και ως συγγραφέας και δημοσιογράφος από το 1957.

Στην Τουρκία έχουμε την εξέγερση του Ντεγιαρπεκίρ και του Ελαζιγκ το 1925, την εξέγερση του Αραράτ στα 1927-1932 και την εξέγερση του Ντερσίμ το 1938. Όλες αυτές τις εξεγέρσεις ακολούθησαν οι πιο άγριες σφαγές και καταστολές, όπως αυτή των Κούρδων του Καραμάν Μαράς, «όταν σφάχτηκαν από δεξιούς Τούρκους εξτρεμιστές 4.000 άοπλοι Κούρδοι και πυρπολήθηκαν 1000 σπίτια», όπως ανακοίνωσαν Κούρδοι εξόριστοι στη Σουηδία. (Βλέπε βιβλίο μου: «Κουρδιστάν. Το εθνικό ζήτημα των Κούρδων», εκδόσεις Στράβωνας, Αθήνα, 1995, σελίδα 35).

Τόσο ο Σουλτάνος Αβδούλ Χαμίτ ο Β΄ όσο και το Κεμαλικό καθεστώς που ακολούθησε, χρησιμοποίησαν τους Κούρδους εναντίον των Αρμενίων και αργότερα εναντίον των Ελλήνων και γενικότερα του χριστιανικού στοιχείου της Μικράς Ασίας «λέγοντάς τους πως η Τουρκία θα πρέπει να είναι χώρα μόνο των δύο λαών –Τούρκων και Κούρδων– που είναι μουσουλμάνοι. Όμως η δυσφορία των Κούρδων και οι αλληπάλληλες εξεγέρσεις τους για την αθέτηση των υποσχέσεων του Μουσταφά Κεμάλ έκαναν το κεμαλικό καθεστώς να βάψει τα χέρια του και στο αίμα των ομοθρήσκων των Τούρκων Κούρδων. Έτσι τα θύματα των αντικουρδικών διωγμών, την περίοδο 1925-1939, φτάνουνε κατά τους μετριότερους υπολογισμούς το μισό εκατομμύριο». (Ο.π. σελίδες 35-36 και σελίδα 25 της συνέντευξής μου με τον Ισμέτ Σερίφ Βανλύ για το Εθνικό Ζήτημα των Κούρδων, Αθήνα 1959).

Οι εξεγέρσεις των Κούρδων στο Ιράκ είναι πολλές. Το 1919, στην περιοχή του Σουλεϊμανί, από τον Σαΐκ Μαχμούτ Μπερεζεντζι.

1920, στην περιοχή του Μπαρζάν Κεζιμπάρ.

1923, ομοίως στο Σουλεϊμανί και πάλι από τον Σαΐκ Μαχμούτ.

1930.

1933, 1943 και 1945 στην περιοχή του Μπαρζάν.

Οι εξεγέρσεις αυτές γίνανε γιατί οι κυβερνήσεις της Βαγδάτης και της Μ. Βρετανίας δεν τιμούσανε την υπόσχεσή τους στο ζήτημα της Κουρδικής αυτονομίας.

Οι εξεγέρσεις του 1933 και 1943-1945 στην περιοχή του Μπαρζάν, γίνανε κάτω από την ηγεσία του Μουλά Μουσταφά Μπαρζανί, που τελικά κατέφυγε, μετά την καταστολή, με όλους τους άνδρες του στο Ιρανικό Κουρδιστάν, και έπαιξε ρόλο μετά το 1945 στην πρώτη ανεξάρτητη Δημοκρατία των Κούρδων της Μαχαμπάτ, που υπήρξε για λίγο εκεί.

Εκεί λοιπόν, στο Κουρδιστάν της Ιρανικής επικράτειας «έγινε το 1943-46 η μεγαλύτερη μέχρι τότε εξέγερση σ' αυτή την περιοχή, στη Μαχαμπάτ, στα νότια της λίμνης Ουρμιά, επαρχίας του Αζερμπαϊτζάν.

»Επρόκειτο για μία πολιτικοστρατιωτική κίνηση που κατάληξε στη δημιουργία της Αυτόνομης Λαϊκής Δημοκρατίας των Κούρδων της Μαχαμπάτ, το Γενάρη του 1946, με πρόεδρο τον Καζι Μεχμέτ και αρχηγό των στρατιωτικών της δυνάμεων τον Μπαρζανί.

»Τότε ο ιρανικός στρατός επιτέθηκε στη Μαχαμπάτ και συνέτριψε το νεαρό πρώτο

σύγχρονο κρατικό κύτταρο των Κούρδων. Ο Καζι Μεχμέτ και οι υπουργοί του πιαστήκανε και κρεμαστήκανε δημόσια στις 30 του Μάρτη 1947 στην πλατεία της Μαχαμπάτ «για παραδειγματισμό», ενώ ο Μπαρζανί πέρασε με χίλιους από τους άνδρες του και τους αξιωματικούς του, στη Σοβιετική Ένωση και μείνανε εκεί 11 χρόνια σαν πολιτικοί φυγάδες» (ό.π. σελίδα 36).

Στην επίθεση του στρατού του Σάχη στη Μαχαμπάτ, έπαιξε βασικό ρόλο και η ΡΑΦ, η βρετανική πολεμική αεροπορία.

Όταν ο Κασσέμ ανέτρεψε το βασιλιά Φεϋζάλ στις 14.07.1958, ο Μπαρζανί γύρισε με όλους τους άνδρες του στο Ιράκ, «όπου γίνανε δεκτοί με τιμές, σε μια χώρα που το προσωρινό της σύνταγμα έλεγε πως είναι χώρα δύο λαών, των Αράβων και των Κούρδων. Όμως η αυτονομία που ο Κασσέμ τους υποσχέθηκε δεν πραγματοποιήθηκε και έτσι οι Κούρδοι ξεσηκωθήκανε και πάλι» (ό.π. σελίδα 37).

Ακολουθεί ανατροπή του Κασσέμ από τον Αρέφ επικεφαλής του Μπάαθ, με το σύνθημα «εξοντώστε τους κομμουνιστές» και οι διωγμοί κατά των Κούρδων παίρνουν τη μορφή γενοκτονίας.

Τότε η σοβιετική κυβέρνηση αντιδράει, αλλά η πολιτική της χαρακτηρίζεται από διαρκή ζιγκ-ζαγκ, «για να μην συγκρουστεί και με τον αραβικό εθνικισμό», και ενώ εκτός από τους Κούρδους, οι διωγμοί κατά των κομμουνιστών έχουν φτάσει στο απροχώρητο, το ιρακινό ΚΚ εξακολουθεί να μετέχει στην κυβέρνηση Αρέφ «γιατί αν έφευγε θα ήταν χειρότερα».

Μέσα σ' αυτές τις πρωτοφανείς αντιφάσεις και ενώ ο σοβιετικός τύπος καλεί τον Μπαρζανί να εγκαταλείψει τις «χοντροκεφαλίες» και «να αναγνωρίσει τις πραγματικότητες της πολιτικής ζωής», δηλαδή να εγκαταλείψει τη μεγάλη λύση του Κουρδιστάν και να δεχτεί αυτονομία μόνο του Κουρδιστάν της ιρακινής επικράτειας, στην συνδιάσκεψη του ΟΠΕΚ στην Αλγερία, αρχές του 1975, αγκαλιάστηκε και φιλήθηκε ο πρόεδρος του Ιράκ Αχμέτ Χασάν Αλ Μπακρ, με κυβέρνηση Μπάαθ-ΚΚΙ, με τον Σάχη. Τότε όλοι καταλαβαίνουν πως τέλειωσε αυτή η μεγαλύτερη μέχρι τότε κουρδική εξέγερση που είχε κρατήσει από το 1963 ως το 1975 και είχε δημιουργήσει κατάσταση και εξουσία, γιατί ο Σάχης θα έκλεινε τα σύνορα του Ιράν που χρησιμοποιούσαν οι Κούρδοι. Και ο Μπαρζανί καλεί τους αντάρτες του να καταθέσουν τα όπλα με το επαισχυντο σύνθημα «**Ποτέ πια επανάσταση**».

Η αντίδραση των χιλιοπροδομένων Κούρδων αγωνιστών ήταν μαζικές αυτοκτονίες, ενώ ο Μπαρζανί πεθαίνει σε λίγο στις ΗΠΑ, φιλοξενούμενος και του νεκροθάφτη των Κούρδων Κίσινγκερ!

Όταν τέλειωσε ο πόλεμος Ιράν-Ιράκ που κράτησε από τις 22.09.1980 ως τις 20.08.1988, συνολικά 7 χρόνια, 10 μήνες, 4 βδομάδες και 1 ημέρα, πόλεμο που διεξήγαγε ο Σαντάμ ως CIA

κατά του Ιράν, αυτός στρέφεται αμέσως κατά των Κούρδων του Ιράκ, με όλη την αμερικανική πανοπλία του και με τα χημικά του και έχουμε μια από τις μεγαλύτερες εξόδους Κούρδων προσφύγων στην Ιστορία.

Η κάποια σύντομη ιστορική αναδρομή, εδώ, ήταν νομίζω απαραίτητη.

Η ιστορία των Κούρδων μέχρι το τέλος του 16^{ου} αιώνα υπάρχει στο «**Cherefnamen**», «**Ιστορία των κρατών και των ηγεμονιών των Κούρδων**»

, γραμμένη το 1596 από τον πρώτο ιστορικό των Κούρδων, τον πρίγκιπα

**Cheref
Khan**

**de
Bitlis**

, μεταφρασμένο στα γαλλικά από το Σαρμόι (Charmoy

) και δημοσιευμένο στην Αγία Πετρούπολη το 1865 με τον τίτλο:

«

**Le
Cherefnamen**

, **Ιστορία του Κουρδικού Έθνους**»

(ό.π. σελίδα 31).

Και: «Ο Εμεντί Κανί, ο οποίος μπορεί να θεωρηθεί σαν ο πατέρας της εθνικής ιδέας και ο μεγαλύτερος ποιητής των Κούρδων, έζησε από το 1650 ως το 1706. Υπήρξε ο δημιουργός της πατριωτικής εποποιίας των Κούρδων της πολύ γνωστής «Mem-O-Zin», μεταφρασμένης σε πολυάριθμες γλώσσες, ανάμεσα στις οποίες η ρωσική, η αρμενική, η αραβική και η γαλλική» (ό.π. σελίδα 34).

Προχθές εισέβαλε στις Κουρδικές περιοχές της Βόρειας Συρίας, ο Ρ.Τ. Ερντογάν με 60.000

στρατό, με την ανοχή των Αμερικανών και εν γνώσει των Ρώσων.

Από την πρώτη μέρα δήλωσε πως χτύπησαν 181 στόχους, ότι πήραν μέρος 25 αεροπλάνα και ότι υπάρχουν πάνω από 100 νεκροί.

Οι Κούρδοι δηλώνουν πως μάχονται υπέρ βωμών και εστιών και ότι, σ' αυτές τις συνθήκες, δεν μπορούν να φρουρούν ταυτόχρονα και τους δεκάδες χιλιάδες τζιχαντιστές που έχουν αιχμαλώτους.

Υπάρχει παγκόσμια κατακραυγή για τα έργα του Τραμπ, του «προέδρου του χάους», που «εάν η Τουρκία κάνει οτιδήποτε που εγώ, με τη μεγάλη και ασύγκριτη σοφία μου, θεωρήσω εκτός ορίων, θα καταστρέψω ολοσχερώς και θα εξολοθρεύσω την οικονομία της Τουρκίας (το έχω ξανακάνει)», έγραψε προχθές το απόγευμα στο Twitter του, ενώ οι Κούρδοι τον καταγγέλλουν για «πισώπλατη μαχαιριά», καταγγελία που είναι κυριολεκτική.

Οι Κούρδοι της Συρίας ειδικά, δαμάσανε και νικήσανε κυριολεκτικά αυτό το εγκληματικό φαινόμενο, από τα απαισιότερα στην ιστορία του Κόσμου, τους τζιχαντιστές και γι' αυτό όλη η ανθρωπότητα τους χρωστάει ευγνωμοσύνη. Αλλά ο παγκόσμιος ιμπεριαλισμός και ιδιαίτερα ο αμερικανικός, έχει τα δικά του σταθμά και πληρώνει με τα δικά του μέτρα, ανάλογα με το ήθος του.

Το 1963, όταν με παρότρυνση της ΕΣΣΔ, είχε αποσυρθεί από τον ΟΗΕ η προσφυγή της Εξωτερικής Μογγολίας που ήταν υπέρ των Κούρδων, ο Κούρδος ηγέτης Ταλαμπανί είχε πει:

«Οι Κούρδοι αποτελούνε το Δημοκρατικό Στρατό της Μέσης Ανατολής γιατί απ' αυτούς εξαρτάται όχι μονάχα το μέλλον του Ιράκ αλλά και το μέλλον των γύρω από αυτό χωρών».

Οι Κούρδοι της Συρίας αμφοτέρων των φύλων, αποτελούνε όχι απλώς τη συνείδηση της Ανθρωπότητας, αλλά και τις πιο προηγμένες συνειδήσεις της εποχής μας.

Η Συνθήκη των Σεβρών (10.08.1920) στα άρθρα της 62-64 αναγνώριζε ανεξαρτησία του Κουρδιστάν και της Αρμενίας.

Η ελληνική μικρασιατική καταστροφή και η νίκη των Νεοτούρκων, τους ευνόησε να την αθετήσουνε.

Η κατοπινή Διεθνής Σύμβαση της Λωζάνης (24.07.1923) δεν κάνει καθόλου λόγο γι' αυτό, αλλά με ξεχωριστή ειδική Διεθνή Σύμβαση κατοχυρώνει τα βασικά δικαιώματα των θρησκευτικών μειονοτήτων.

Σήμερα ο Ερντογάν, με τη βάρβαρη εισβολή του στο Κουρδιστάν της Συριακής Επικράτειας παραβίασε ήδη βανάουσα τη Συνθήκη της Λωζάνης, που αφορά και την Ελλάδα, κυρίως αυτήν, και όχι μόνο.

Αθήνα, 16.10.2019 Βαγγέλης Σακκάτος

* Συγγραφέας – Δημοσιογράφος

Η ΝΕΑ ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΚΟΥΡΔΩΝ του Β.Σ.

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 17 Νοέμβριος 2019 16:52 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 17 Νοέμβριος 2019 17:05

Υ.Γ.: Βλέπε και βιβλία μου: «ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ. Το Εθνικό Ζήτημα των Κούρδων. Ιστορία και Επικαιρότητα», εκδόσεις Κ. Σπανός / «Στράβωνας» 1981, «Στράβωνας» 1995, Συνέντευξή μου με τον Ισμέτ Σερίφ Βανλύ για το εθνικό ζήτημα των Κούρδων, 1959 και στα γαλλικά 1960.

Β.Σ.

Το άρθρο δημοσιεύτηκε συντομευμένο στην «Εφημερίδα των Συντακτών» την Τετάρτη 23/10/2019, σελ. 8